

ת"פ 64902/02/19 - ניר נחמן ברילר, אורין חיה ברילר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עתפ"ב 64902-02-19 נחמן ברילר ואח' נ' מדינת ישראל

לפני המבקשים	כבוד השופט אברהם הימן
נגד המשיבה	1. ניר נחמן ברילר 2. אורין חיה ברילר
	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת ע' יעקובוביץ) מיום 21.2.19, לפיה נדחתה בקשה רביעית להארכת מועד ביצועו של צו הריסה.

מדובר בצו הריסה מינהלי שהוצא ביום 22.5.18 ומתייחס להריסת רצפה מקורות פלדה ולוחות ברזל שהוקמה לצורך הרחבת מרפסת המהווה עבודה אסורה בקומה א' בנכס הידוע כגוש/ חלקה 224/6626 המצוי בבעלותם של המבקשים.

ביצועו של צו ההריסה המינהלי עוכב, מעת לעת, בהתאם להחלטות שניתנו בבית משפט קמא.

ביום 1.7.18 הגישו המבקשים בקשה לתיק מידע להיתר להכשרת עבודות בניה שהיא תנאי להגשת בקשה להיתר בנייה.

ביום 9.7.18 נעתר בית משפט קמא לבקשה ראשונה להארכת מועד ביצוע הצו, למשך 3 חודשים, עד ליום 9.10.18, לאחר שנוכח כי "העבודה שלגביה הוצא הצו אינה מסכנת את שלום הציבור או בטיחותו".

ביום 4.10.18 הגישו המבקשים בקשה שנייה להארכת מועד ביצועו של הצו. ביום 7.11.18 התקיים דיון בבקשה ובית משפט קמא הורה על דחיית מועד ביצועו של הצו עד ליום 8.1.19, לאחר שנוכח כי מתקיימת התקדמות של ממש בתהליך הוצאת ההיתר ואין סיבה שלא יבוא לכדי סיום במהרה.

עמוד 1

ביום 1.11.18 הוגשה בקשה להיתר בנייה.

ביום 1.1.19 הגישו המבקשים בקשה שלישית להארכת מועד ביצועו של הצו. בהחלטה שניתנה ביום 4.1.19 נעתר בית משפט קמא לבקשה ולאור ההתקדמות שתוארה בבקשה האריך מועד ביצוע הצו ב- 45 ימים.

ביום 14.2.19 הגישו המבקשים בקשה רביעית באותו עניין. ביום 21.2.19 דחה בית משפט קמא את הבקשה בקבעו כדלקמן:

"לא מצאתי טעמים חריגים לבקשה. מדובר בבקשה רביעית לדחיית ביצועו של הצו, ועל פי החוק והפסיקה, ובפרט לאור תיקון 116 לחוק, הבקשה נדחית".

ביום 26.2.19 הגישו המבקשים הודעת ערעור. טענתם בערעור היא, בתמצית, הטענה כי פועלים הם ללא לאות להוצאת ההיתר מרגע שנודע להם כי הרחבת המרפסת טעונה היתר בניה וכי קיים סיכוי גבוה במיוחד להכשרת המבנה ולקבלת היתר היות ולפי תיק המידע התכנית החלה על המקום יכולה להכשיר את הבניה, וזאת בפרק זמן קצר היות והליך קבלת ההיתר מצוי בישורת האחרונה. המבקשים טוענים כי במהלך ההליך לקבלת ההיתר נאלצו להתמודד עם קשיים ומכשולים שאינם בשליטתם, ובתוך כך טענו כי העיכובים אירעו בשל חופשות של העירייה, בשל פרסום מוטעה של חברת הפרסום שנשכרה לשם פרסום הבקשה להיתר ליתר דיירי הבניין ובשל דרישת העירייה להמציא אישור לאחר שהתגלה כי גדר הבניין בולטת במספר סנטימטרים לכיוון הרחוב. לטענת המבקשים טעה בית משפט קמא כאשר התעלם מקיומם של טעמים מיוחדים להארכת מועד ביצוע הצו משום שההיתר מצוי בהישג ידם של המבקשים.

במסגרת הבקשה לעיכוב ביצועה של החלטת בית משפט קמא, טענו המבקשים כי סיכויי הערעור טובים וכי אי עיכובה של ההחלטה יביא לביצוע המידי של צו ההריסה ויגרום להם נזק בלתי הפיך לרבות נזק ממוני לאחר שהשקיעו כספים רבים בהליכי הכשרת הבניה, כאשר מנגד אין כל חשש לפגיעה בשלום לציבור ובאינטרס הציבורי. על כן טענו המבקשים כי יש לשמר את המצב הקיים, שכן אחרת לא ניתן יהיה להשיבו לקדמותו והערעור יהפוך להליך תיאורטי.

ביום 26.2.19 הורה בית משפט זה (כב' השופט צ' קאפח) על עיכוב ביצוע ההחלטה עד לתום ההליכים בבקשה ועל תגובת המשיבה.

בתגובתה, התנגדה המשיבה לעיכוב ביצוע ההחלטה מושא הערעור. לטענתה, לא חלו שינויים מהותיים בסטטוס הבקשה להיתר בניה, כך שסיכויי הערעור קלושים ביותר. כמו כן טענה כי מטרתו של צו ההריסה המינהלי הוא ליתן מענה מהיר לבנייה בלתי חוקית שנתפסה בעיצומה ולסלקה מעל פני השטח על אתר על מנת למנוע קביעת עובדות מוגמרות. וכן טענה כי עיכוב ביצועו של צו ההריסה המינהלי מיועד לנסיבות חריגים ונדירים שאינן מתקיימות במקרה זה.

בדיון שהתקיים בפני ביום 5.3.19 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

בא כוח המבקשים טען כי הבקשה להיתר מצויה בשלב לפני כניסה לוועדה כאשר עד כה פעלו המבקשים במהירות האפשרית על מנת לקדם מתן היתר להרחבת המרפסת. כמו כן הפנה לפסיקה אשר, לשיטתו, תומכת בעמדתו.

באת כוח המשיבה טענה כי חוות דעת הנדסית של מחלקת הרישוי בעירייה קובעת שלא יינתן היתר להרחבת המרפסת מעבר ל- 12 מ"ר משום שהבנייה אינה עומדת בתנאים בשל ביטול מסתור הכביסה.

המבקש טען כי דירה הסמוכה לדירתו הגישה בקשה להיתר וניתנה לה תשובה חיובית, ובכך, לדבריו, ראיה שהסיכוי לגבי קבלת היתר לבניה האסורה בדירתו תהא חיובית.

כידוע, על מנת שתתקבל בקשה למתן סעד זמני לתקופת הערעור עליה לעמוד במבחן כפול ומצטבר. וכך נקבע בע"מ 7142/13 אבן עמי הנדסה אזרחית בע"מ נ' עיריית ירושלים [פורסם בנבו] (19.11.13):

"... על המבקש סעד זמני לתקופת הערעור לשכנע כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים, המקיימים ביניהם יחס של "מקבילית כוחות": האחד - כי סיכויי הערעור להתקבל טובים; והשני - כי "מאזן הנוחות" בין הצדדים נוטה בבירור לטובתו, כך שייגרם לו נזק בלתי הפיך אם לא יינתן לו הסעד המבוקש עוד בטרם שיוכרע הערעור (...), קרי: שאם תדחה בקשתו, ובסופו של יום יתקבל ערעורו, לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו בפסיקה נקבע כי "התנאים למתן סעד זמני בערעור מחמירים מאלו הנדרשים בערכאה הדיונית, שכן עם מתן פסק הדין נגד המבקש משתנה נקודת האיזון בין הצדדים" ..., וכי על המבקש סעד זמני לתקופת הערעור לתמוך את טענתו בדבר נטיית מאזן הנוחות לטובתו באמצעות תשתית ראיתית איתנה".

כמו כן נקבע **"כי מאזן הנוחות הינו, על דרך הכלל, אבן הבוחן המרכזית על פיה ייקבע גורלה של הבקשה לעיכוב ביצוע"** (ע"א 1272/15 נובוקרטין בע"מ נ' הייר אקספרס בע"מ [פורסם בנבו] (19.2.15).

בהקשר לסיכויי הערעור על החלטה הדוחה בקשה לעיכוב ביצוע צו הריסה מינהלי ובטרם אפנה להכרעתי בבקשה, אני מוצא להוסיף ולצטט מדברי בית המשפט העליון ברע"פ 9218/17 חבשי נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה [פורסם בנבו] (21.1.18):

"אין חולק כי הבניה המדוברת נעשתה שלא כדין, כאשר צו ההריסה המנהלי, הוצא בהליך תקין ובמועדים הקבועים בחוק. תכליתו של צו הריסה מנהלי היא סילוק בניה בלתי חוקית מעל פני השטח, וזאת "על אתר וכדי למנוע קביעת עובדות" (רע"פ 1288/04 נימר נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה [פורסם בנבו] (09.03.2004)). לפיכך, עומדת משוכה גבוהה בפני נאשם, המבקש מבית המשפט להורות על עיכוב ביצוע צו ההריסה. יפים, לעניין זה, דבריו של המשנה לנשיאה ס' גובראן ב-רע"פ 15/8220 כפאיה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.12.2015), כי:

"הכלל הנוהג בפסיקה הוא כי ככלל, צו הריסה יבוצע במועדו, ואילו היעדרות לבקשה לדחיית המועד לביצוע הצו תיעשה רק במקרים 'חריגים ויוצאי דופן', בהם היתר הבנייה מצוי בהישג יד ורק עיכוב פורמלי מעכב את קבלתו [...] יוטעם, כי הנטל להוכיח כי קבלת ההיתר קרובה מוטל על המבקש את עיכוב ביצוע צו ההריסה".

ככלל, במקרים המתאימים, עשוי בית המשפט להורות כי צו הריסה ייכנס לתוקף בחלוף פרק זמן מסוים, בו תינתן למבקשים הזדמנות להכשיר את הבניה הבלתי חוקית. יחד עם זאת, יש לדחות מכל וכל את הסברה, לפיה ביצוע צו ההריסה יעוכב, כל אימת שעומדים על הפרק הליכים תכנוניים כלשהם, ויודגש כי סמכות זאת של בית המשפט צריכה להישמר למקרים חריגים ויוצאי דופן. המקרה שלפנינו אינו כזה. בענייננו, ניתנו למבקש דחיות רבות, לצורך הסדרת נושא היתר הבניה. משלא עלה בידו לעשות כן, ומשהיתר הבניה בעניינו אינו מצוי, לטעמי, בהישג יד, אין כל מקום להמשיך ולהורות על עיכוב ביצוע צו ההריסה.

יש להדגיש, כי אין להקל ראש בעבירת הבניה בה עסקינן בבקשה זו. מעשיו של המבקש קוראים תיגר על שלטון החוק ועל הסדר הציבורי הטוב, וכפי שצינתי באחת הפרשות - "[...] תופעת הבניה הבלתי חוקית בישראל... [הפכה] 'מכת מדינה', שאינה רק חותרת תחת עקרונות התכנון והבניה, אלא שיש לראותה כאחת התופעות הבולטות של פגיעה בצווי בתי המשפט וזלזול בשלטון החוק [...]]" (רע"פ 9239/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.1.2013)).

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני באי כוח ועינתי בפסיקה אליה הפנה בא כוח המבקשת, מצאתי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה מושא הערעור לתקופת הערעור.

באשר לסיכויי הערעור, הרי שבזהירות הנדרשת, אני סבור כי אלה אינם גבוהים. מתוך דברי באת כוח המשיבה עולה כי חוות דעת הנדסית של מחלקת הרישוי בעירייה מתנגדת לבקשה להיתר בניית ההרחבה למרפסת ולא שמעתי התייחסות לכך מפי בא כוח המבקשים. היות הבקשה להיתר כזו העומדת לפני כניסה לדין בוועדה המקומית לתכנון ובניה אינה מלמדת כי ההיתר מצוי בהישג יד או קרוב לכך. כך גם אין בטענה כי המבקשים עשו כל שלאל ידם על מנת לקדם את הליך קבלת ההיתר כדי ללמד על סיכויי הבקשה להיתר.

באשר למאזן הנוחות, אני סבור כי אף זה לא נוטה לטובת המבקשים. מדובר בבנייה בלתי חוקית שנעשתה לצורך הרחבת מרפסת מבלי שניתן לה היתר לכך מראש וכנדרש על פי חוק. בנייה אסורה זו עומדת על כנה עד היום ובמשך תשעה חודשים. אמנם ניתנו למבקשים עד כה מספר ארכות לביצועו של צו ההריסה, אולם כאמור לעיל, על פי הידוע בשלב זה, קיימת מניעה לאישור הבקשה להיתר. בנסיבות אלה, מסקנתי היא כי יש להעדיף את האינטרס הציבורי בשמירה על שלטון החוק ובאכיפת צווי הריסה מינהליים באופן מיידי ויעיל על האינטרס הפרטי של המבקשים.

סוף דבר הוא שאני דוחה את הבקשה לעיכוב ביצוע לתקופת הערעור, ומשנה לפיכך מההחלטה שהורתה על צו ארעי עד לסיום הדיון בבקשה.

המזכירות תעביר החלטתי זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ט, 10 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.